

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Ing. M. Š.**, bytom M., zastúpeným **JUDr. V. K.**, *advokátom so sídlom K.*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave Krajský dopravný inšpektorát**, Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-91/DI-BCP-2008 zo dňa 27. októbra 2008 a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/220/2008-29 zo dňa 13. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/220/2008-29 zo dňa 13. októbra 2009 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Náhradu trov konania účastníkom **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p. KRP-P-91/DI-BCP-2008 zo dňa 27. októbra 2008 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Okresného dopravného inšpektorátu, oddelenia bezpečnosti cestnej premávky, Lermontovova 1, Bratislava č. p. ORP-P-485/I-DI-BCP-V-2008 zo dňa

09. septembra 2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného č. p. KRP-P-91/DI-BCP-2008 zo dňa 27. októbra 2008 bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. ORP-P-485/I-DI-BCP-V-2008 zo dňa 09. septembra 2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ v tom čase platného zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a bola mu uložená pokuta vo výške 15.000,- Sk (497,91 eura) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 15 mesiacov.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný nepostupovali pri vykonávaní dôkazov podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), pretože nevykonali dôkazy navrhnuté žalobcom a oba orgány sa pridržiavali iba výpovedí policajtov a rozhodli na základe týchto výpovedí.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že zákon č. 372/1990 Zb. poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného (t. j. žalobcu) z priestupku. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správne orgány sú povinné dokazovať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo) a táto zásada bola podľa krajského súdu porušená, pretože žalobca tvrdil na mieste spáchania priestupku, že nevedol motorové vozidlo a svedok K. tvrdil, že motorové vozidlo viedol. Tento rozpor však odstránený nebol, neboli tiež vykonané dôkazy, a to vypočutie ďalších členov posádky a v rozhodnutí nebolo zdôvodnené, prečo tieto dôkazy neboli vykonané. Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť, že všetci členovia posádky motorového vozidla mali preukázané po vykonaní dychovej skúšky, že požili alkoholické nápoje. Do pozornosti dáva aj tú skutočnosť, že svedok K., ktorý sa priznal k vedeniu motorového vozidla požil alkoholický nápoj a bola mu nameraná hodnota 0,97 mg/l alkoholu v krvi.

S poukázaním na zistenie, že v správnom konaní nebolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, krajský súd zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Na záver krajský súd uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, sú v novom konaní povinní vykonať navrhnuté dôkazy žalobcom a pridržovať sa zásady *in dubio pro reo*.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP vychádzajúc z toho, že žalobca mal v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, nakoľko mal zato, že spáchanie priestupku žalobcom bolo v priebehu objasňovania skutku a konania pred správnym orgánom náležite zistené a žalobcovi preukázané. Dôkazom preukazujúcim, že obvinený viedol motorové vozidlo nie je len tvrdenie členov policajnej hliadky, ale táto skutočnosť je potvrdená aj inými dôkazmi, ktorých vyhodnotením žalovaný vo svojom rozhodnutí preukázal nehodnovernosť a účelovosť svedeckých výpovedí svedka Z. K. a M. B., čo aj v napadnutom rozhodnutí o odvolaní uviedol. V záujme zákonnosti žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) prihliadol na fakt, že obvinený po poučení o práve sa k veci vyjadriť na mieste spáchania priestupku, v postavení podozrivého z priestupku, a zároveň aj majiteľa kontrolovaného vozidla do správy neuviedol, že vozidlo viedol iný člen posádky vozidla – Z. K.. Tieto skutočnosti začal tvrdiť až neskôr v priebehu správneho konania. Vyhodnotením vyššie uvedených faktov, ktoré sú zdokumentované a tvoria obsah spisového materiálu je bez pochybností isté, že členovia konali s úmyslom zbaviť sa zodpovednosti za protiprávne konanie a za tým účelom neváhali do prípadu zapojiť osobu, ktorá sa vo vozidle vôbec nenachádzala.

Ďalej žalovaný poukázal na priebeh dokazovania, kde bolo zisťované, ktorú z osôb členovia hliadky videli vozidlo riadiť. Z vykonania tohto úkonu je spracovaná fotodokumentácia. Za vodiča vozidla bol vždy označený obvinený. Týmto úkonom správny orgán chcel vylúčiť možnú zámenu v osobe vodiča. Uvedené dôkazy sú súčasťou spisového materiálu. Taktiež uviedol, že svedok K. a B. vo svojich tvrdeniach v otázke, ako si presadol K. z miesta vodiča na miesto spolujazdca, a ako vystúpil žalobca von z auta, rozchádzajú. Na základe týchto výpovedí jednoznačne podľa žalovaného vyplýva, že svedectvá oboch svedkov nie sú dôveryhodné a svedčia o ich účelovosti. Tvrdenie súdu, že správne orgány nevypočuli svedkov navrhnutých žalobcom, žalovaný považuje za neopodstatnené a taktiež podľa žalovaného, konaním správnych orgánov nedošlo ani k porušeniu zásady v nejasnostiach v prospech obvineného. Žalovaný zdôraznil, že jednou zo základných úloh Policajného zboru je podľa § 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore dohliadať na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, odhaľovať priestupky, zisťovať ich páchatel'ov a tieto

priestupky aj prejednávať. V zmysle § 8 ods. 1 cit. zákona sú policajti povinní dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma, a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou.

Na záver žalovaný uviedol, že v danom prípade a uvedenej situácie bolo hodnoverným spôsobom zistené a preukázané, že každá z osôb nachádzajúcich sa vo vozidle bola pod vplyvom alkoholu a je nelogické, aby hliadka polície, označovala za vodiča osobu, ktorá vozidlo neriadila. Členovia hliadky videli, ako sa žalovaný ku dverám spolujazdca pretláča cez sedadlo spolujazdca. Na tomto zistení trvali od začiatku zistenia priestupku. Naopak žalobca a osoby, ktoré mali svedčiť v jeho prospech už na mieste kontroly konali tak, aby za vodiča bola uznaná osoba, ktorá sa vo vozidle vôbec nenachádzala a ktorá na miesto kontroly prišla na ich výzvu v snahe vydávať sa za vodiča vozidla.

Vzhľadom na uvedené, žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. p.: KRP-P-91/DI-BCP-2008 zo dňa 27. októbra 2008 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, č. p.: ORP-P-485/I-DI-BCP-V-2008 zo dňa 09. septembra 2008 potvrdil.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie stotožniac sa s argumentáciou krajského súdu uviedol „že je vo veci potrebné vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhuje. K svojej obrane uviedol, že je legitímna a žalovaný nemôže odmietnuť vykonanie ním navrhnutých dôkazov s poukazom na ich pravdepodobný výsledok. Podľa žalobcu, žalovaný svoje odvolanie zdôvodňuje len opätovným popisom situácie, ktorú vnímali policajní príslušníci na mieste samom. Právne relevantne nezdôvodňuje, prečo nevykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy na skutkový priebeh zásahu políciou. Na záver uviedol, že sa úplne stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ako aj s dôvodmi v ňom uvedenými, a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je plne dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Ak však správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1 OSP) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Povinnosťou súdu v preskúvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitnosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť

uložená, *osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie*, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

V prejednávanej veci bolo úlohou súdu preskúmať na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu – Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát č. p. KRP-91/DI-BCP-2008 zo dňa 27. októbra 2008 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, Okresný dopravný inšpektorát Bratislava I, č. p. ORP-P-485/I-DI-BCP-V-2008 zo dňa 09. septembra 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je priestupkový spis zistil, že žalobca ako vodič dňa 16. júna 2008 v čase o 01:20 hod. mal viesť osobné motorové vozidlo v Bratislave po Nábřeží gen. L. Svobodu od PKO smerom k mostu Lafranconi. Pri zástavke MHD Lafranconi bolo vozidlo zastavené hliadkou polície, kde pri následnej kontrole príslušníkmi Policajného zboru bolo zistené, že vodič vozidla bol pod vplyvom alkoholu, a tým porušil ako účastník cestnej premávky ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, za čo bol rozhodnutím zo dňa 09. septembra 2008 č. p. ORP-P-485/I-DI-BCP-V-2008 Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Okresný dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky, Lermontovova 1, uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa ustanovenia § 22 ods. 2 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.12.2008, a podľa ods. 2 v znení účinnom do 31.12.2008 tohto ustanovenia mu bola uložená sankcia – pokuta vo výške 15.000,- Sk (497,91 eura) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 15 mesiacov. Skutočnosti ako došlo k priestupku, sú popísané v správe o výsledku objasňovania priestupku, ku ktorej sa žalobca odmietol vyjadriť a tiež ju podpísať, z úradného záznamu Obvodného oddelenia PZ Staré mesto – západ, Bratislava I. zo dňa 16. júna 2008 a zo zápisnice z ústneho pojednania priestupku zo dňa 09. septembra 2008. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobca spáchal priestupok, ako bolo zistené prvostupňovým správnym orgánom, a či bol žalovaný povinný doplniť dokazovanie a vypočutie ďalších členov posádky osobného motorového vozidla Audi A4 EČ X.

Zákon č. 372/1990 Zb. v ustanovení § 2 ods. 1 definuje priestupok tak, že: *priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.*

Na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie (§ 3 citovaného zákona).

V danom prípade žalobca bol uznaný vinným z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.12.2008, podľa ktorého *priestupku sa dopustí ten, kto vedie vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil pozitívom alkoholického nápoja alebo užitím inej návykovej látky.*

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy správneho poriadku.

To znamená, že povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní v konaní o priestupkoch je postupovať aj podľa jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby správny orgán zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

Taktiež výrok rozhodnutia musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a/, b/, objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či:

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku.

Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu. Podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať (§ 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.).

Krajský súd dospel k záveru, že obidva správne orgány pri rozhodovaní nepostupovali podľa ustanovení § 32 a 47 ods. 3 správneho poriadku a tiež porušili zásadu in dubio pro reo zákona č. 372/1990 Zb.. Podľa krajského súdu sa oba orgány pridržiavali iba výpovedí policajtov a rozhodli na základe týchto výpovedí. Najvyšší súd po dôkladnom preštudovaní súdneho a administratívneho spisu sa so závermi krajského súdu nestotožnil majúc za to, že správne orgány v preskúmvanej veci postupovali podľa zhora uvedených zákonných ustanovení a zásad..

Je potrebné poznamenať, že súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci posudzuje otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, alebo či vykonané dôkazy **logicky robia vôbec možným skutkový záver**, ku ktorému správny orgán dospel. Napokon posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Zistením skutkového stavu správny orgán určil subjekt, ktorý za priestupok zodpovedá a následne určil rozsah zodpovednosti premietnutý do výšky uloženej pokuty. Žalovaný mal pri rozhodovaní dostatočne preukázané, že to bol žalobca, ktorý sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu bola uložená pokuta.

Nemožno súhlasiť s tvrdením krajského súdu a žalobcu o tendenčnosti a jednostrannosti vyhodnotenia dôkazov zo strany odvolacieho orgánu ani jeho tvrdením,

že nebol presne a úplne zistený skutočný stav vecí, lebo správny orgán nevykonal navrhovaný dôkaz a vypočutie ďalších členov posádky sediacich s ním v motorovom vozidle. Taktiež nemožno súhlasiť, že bola porušená zásada in dubio pro reo, pretože žalobca tvrdil, že nevedol motorové vozidlo a svedok K. tvrdí, že motorové vozidlo viedol.

Podľa najvyššieho súdu sa krajský súd v dostatočnej miere nevenoval obsahu administratívneho spisu, keď skonštatoval, že príslušné orgány sa pridržovali iba výpovede policajtov a rozhodli na základe týchto výpovedí. Vedenie vozidla p. Ing. Š. potvrdila vo svojom úradnom zázname hliadka PZ, ktorá vykonávala jeho kontrolu a je súčasťou administratívneho spisu.

Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno mať pochybnosti o hodnovernosti úradného záznamu členov hliadky PZ o priebehu priestupku, tak ako to vyplýva z administratívneho spisu žalovaného. Súčasťou administratívneho spisu je aj výstup alkotestu p. Ing. M. Š., ktorý je v rámci konštantnej judikatúry najvyššieho súdu považovaný ako hodnoverný dôkaz. V administratívnom spise je priložené aj potvrdenie o zadržení vodičského oprávnenia Ing. M. Š.. V rámci dokazovania prvostupňový správny orgán, tiež vykonal dôkazný prostriedok rekogníciu. Na základe rekognície obidvaja príslušníci hliadky PZ jednoznačne opoznali Ing. M. Š., ako vodiča motorového vozidla Audi A4, EČ K..

Podľa zákona č. 301/2005 Z. z. trestného poriadku, v ustanovení § 126 rekogníciou (opätovné spoznanie) rozumieme dôkazný prostriedok, ktorý sa vykonáva vtedy, ak je pre trestné konanie dôležité, aby podozrivý obvinený, poškodený alebo svedok znovu spoznali osobu alebo vec. Rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov. K rekognícii treba vždy pribrať nezúčastnenú osobu.

Ustanovenie § 32 správneho poriadku ukladajúce v prevej vete ods.1 správneho orgánu povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie, mu zároveň dáva aj možnosť vykonať aj dôkazy účastníkmi nenavrhované (§ 32 ods. 1 veta druhá správneho poriadku) – t. j. i rekogníciu (§ 34 ods. 1 správneho poriadku) ako aj rozhodnúť o tom, že určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 ods. 2 veta druhá správneho poriadku).

Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní, ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch

založené, a tiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). K hodnoteniu dôkazov v zmysle tejto zásady môže pristúpiť správny orgán len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Ich hodnotením dochádza správny orgán k záveru, ktoré skutočnosti na základe dôkazov pre rozhodnutie významnejších a zákonných možno považovať za pravdivé, a ktoré pravdivé nie sú. Je nevyhnutné, aby na základe vykonaných dôkazov a dôkazov navrhnutých účastníkom konania náležite zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, pretože len vtedy môže byť vydané rozhodnutie, ktoré je nielen v súlade so zákonom, ale aj spravodlivé.

K námietke žalobcu, že v rámci dokazovania pred správnymi orgánmi nedošlo k vypočutiu ostatných členov posádky, s ktorou námietku sa stotožnil krajský súd, najvyšší súd mal z administratívneho spisu preukázané, že spolujazdec P. odcestoval do USA a spolujazdec S. do Írska. Najvyšší súd má za to, že obrana žalobcu, založená na jeho tvrdení, že v inkriminovanom čase osobné motorové vozidlo zn. Audi A4, EČ X. neriadil, bola v prospech žalobcu potvrdená svedeckými výpoveďami svedkov, spolujazdcov Z. K. a M. B., ktorí obaja sú v priateľskom vzťahu so žalobcom. Avšak z výpovedi týchto dvoch svedkov, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, je nesporne preukázané, že vo svojich tvrdeniach v dôležitých otázkach, ako si presadol p. K. z miesta vodiča na miesto spolujazdca, a ako vystúpil žalobca von z auta, sa rozchádzajú.

Takto potom vychádzajúc z dokazovania vykonaného správnymi orgánmi a z ich skutkových zistení podľa názoru najvyššieho súdu z rozdielov týchto výpovedí vyplýva, že svedectvá oboch svedkov nemožno považovať za vierohodné, ale skôr za účelové. Tým žiadané doplnenie dokazovania v štádiu podania tohto návrhu by nesplnilo svoj účel aj vzhľadom na zásadu účelnosti, hospodárnosti a rýchlosti konania. Ako možno vidieť z obsahu administratívneho spisu, žalobca od začiatku fabuloval a zavádzal príslušníkov hliadky PZ, avšak títo od začiatku trvajú na svojom zistení, ktoré nebolo počas celého konania hodnoverne spochybnené a výsluch svedkov P. a S. sa pre náležité zistenie skutočného stavu veci a objasnenie priestupku nejavi byť nevyhnutný.

Najvyšší súd okrem toho z administratívneho spisu zistil, že svedok K. netvrdil na mieste, že viedol motorové vozidlo, ale až dodatočne pri výsluchu, pričom predtým spolu hovoril so žalobcom, čo svedok K. potvrdil aj vo svojej výpovedi a spolu boli u notára spísať čestné prehlásenie. Taktiež telefonicky privolal svojho spolubývajúceho pána K., ktorý nepožil alkoholické nápoje, aby tvrdil, že on viedol motorové vozidlo a chceli, aby tento zobral na seba celý priestupok. K skutočnosti, že všetci členovia posádky motorového

vozidla mali preukázané po vykonaní dychovej skúšky, že užili alkoholické nápoje, najvyšší súd uvádza, že členovia hliadky postupovali správne, keď vyzvali ostatných členov motorového vozidla k vykonaniu dychovej skúšky, aby nedošlo k mareniu vyšetrovania priestupkového konania. Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúc aj z tejto skutočnosti, nemožno mať pochybnosti o dôveryhodnosti záznamu policajnej hliadky, ako aj logickej úvahy, že by bol označený za vodiča niekto iný ako žalobca.

K uloženej sankcii najvyšší súd zastáva názor, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcií a určení ich druhov a výšky postupoval v súlade s ustanovením § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.12.2008. Za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, zo spáchania ktorých je žalobca vinným (§ 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.12.2008 - vedenie vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholického nápoja), bolo možné podľa ustanovenia § 22 ods. 2 tohto zákona v znení účinnom do 31.12.2008 (s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.) uložiť sankciu - pokutu do výšky 15.000,- Sk (497,91 eura) a zákaz činnosti do dvoch rokov. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia o priestupku, prvostupňový správny orgán okrem iných skutočností, prihliadal na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia a na osobu páchatela. Správny orgán prihliadol najmä na okolnosti a počínanie účastníka konania. Nerešpektovanie pokynu, výzvy, príkazu alebo požiadavky policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení, je možné kvalifikovať ako závažné porušenie základných pravidiel cestnej premávky.

Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadali s obranou žalobcu založenou na tvrdeniach svedkov Z. K. a M. B., že nebol vodičom kontrolovaného osobného vozidla, považujúc tieto za účelové a smerujúce len k zbaveniu sa jeho zodpovednosti za protiprávne konanie. Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, nevzhladol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu včítane pripojeného administratívneho spisu posudzujúc zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie

administratívnej sankcie, podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány práva žalobcu pri ukladaní sankcie neporušili a správne aplikovali aj zásadu č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991.

Tvrdenia žalobcu, ktorými sa snaží spochybnit' zákonnosť postupu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, nemajú nijakú oporu v obsahu administratívneho spisu, a preto podľa názoru najvyššieho súdu neboli dané zákonné dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní sú opodstatnené a nestotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v jeho rozhodnutí, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 220 OSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP s poukázaním na § 246c veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému v tomto konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. decembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková